

Dumnezeu mi-a scos în cale Oameni frumoși!

Mă uit la Cer și-l cuprind cu sufletul! Cât de senin poate fi!

Cu gândul mă întorc în timp... 1993 - An de întuneric și lumină... Cancer spino celular de gradul III A... La câțiva pași de veșnicie...

Aveam, de prin ianuarie, dureri mari, senzații de leșin, etc. Rugam colegii să-mi aducă și să-mi ducă Catalogul, deoarece Sala Profesională - Cancelaria era la etaj, iar Cabinetul de Limba și Literatura Română, la parter.

14 iunie 1993, a fost ziua în care, nemaisuportând durerile, m-am hotărât să merg la o consultație

Draga LUCIA TALPĂU, cred că bănuia ce am, după simptomele despre care i-am vorbit... și mi-a propus să merg la Oncologie, unde EA lucra.

Din discuția cifrată, dar și din privirile Asistentei ... cu Lucia Talpău, mi-am dat seama că ceva nu e în regulă... Nu mi-au spus nimic..., probabil, pentru că nu-mi cunoșteau reacția pe care aș putea-o avea în fața unui crunt adevăr...

Între timp, a apărut un chipeș și tânăr medic, care, după ce m-a consultat, m-a întrebat cu o voce din care răzbăteau sentimente amestecate de milă, revoltă:

„Sunteți intelectual/ Veniți la mine în ultima fază, când șansele de supraviețuire sunt puține?”

M-a șocat franchețea lui, dar și faptul că mi-a spus adevărul.

Sunt omul, care preferă adevărul, conștientă că suntem trecători prin lumină, că nu are de ce să ne înspăimânte clipa trecerii în veșnicie. Trebuie s-o acceptăm cu demnitate, dar niciodată cu seninătate... Aș vrea să știu și clipa când voi muri. Aș încerca să las totul în ordine...

E greu să transpui în cuvinte trăirile sufletești în astfel de situații, când ești avertizat că șanse de salvare nu prea sunt... I-am mulțumit, în gând, Doctorului SORIN GAVRIȘ - ÎNGERUL MEU PĂZITOR, care a avut curajul să mă avertizeze de ceea ce va urma...

„- Mâine vă prezentați de urgență ca să începem tratamentul -razele cobalt”!

Mi-a spus Doctorul SORIN GAVRIȘ, pe un ton imperativ, așa cum era și cazul.

„- Mâine, nu pot! E serbarea de sfârșit de an, de care răspund... Și termină Liceul și unul dintre băieții mei - IOAN -DAN...”

„- Atunci veniți... după ce nu mai sunteți...!” a replicat medicul în timp ce-mi recolta probe pentru analiză...

De la spital, m-am dus direct la Liceu. Aveam Consiliul de sfârșit de an, dar și pregătirea festivităților pentru ziua următoare. Cel mai dureros pentru mine a fost momentul în care, Directorul, pe bună dreptate, mi-a pus în vedere să pregătesc cadrele mai tinere pentru a prelua ștafeta Cenaclului și a festivităților...

Cu greu m-am abținut să nu plâng, gândindu-mă că poate e ultimul meu an alături de ei, ultimul Consiliu la care particip, ultima serbare...

Nu le-am spus nimic despre problemele mele de sănătate...

După probele luate, durerile, parcă, s-au intensificat...

Eram diriginte la două clase - una terminală, de seral - a XIII a B și una la zi - a XI-a, care trebuia să pregătească sala celor ce alegeau... Mai aveam de încheiat și mediile în cele două cataloage și de făcut situațiile solicitate. Doi elevi din clasa a XI-a s-au oferit să mă ajute...

Pe parcurs, mi s-a făcut foarte rău...

„- Ce-i cu Dumneavoastră? m-au întrebat.

Le-am spus deschis că am cancer și că sunt așa, probabil, după probele luate...

Au început să plângă...

Tandru, i-am certat!

„- Nu plângeți! Că moartea e în legea firii. Am venit să plecăm când ne sună ceasul... Trecerea dincolo trebuie făcută cu demnitate, chiar dacă ne doare și nu ne place... Vă rog terminați de calculat ca să predăm, la timp, situațiile cerute”.

Ziua de 15 iunie 1993, numai festivă n-a fost pentru mine. Ca într-un vis, nu știu cum, am condus evenimentul...

Una dintre colegile mele, profesoara de matematică – FELICIA BĂLĂNESCU, auzind de boala mea, a replicat că nu poate fi adevărat că, în situația asta, n-aș mai fi putut veni la școală, că știe cât e de rău de la cineva din familia ei...

În 16 iunie, trebuia să merg la ONCOLOGIE pentru primul cobalt.

Apoi, zilele au început să curgă cenușiu, iar forțele trupului meu erau în declin...

Eram numai piele și os...

N-am stat internată, decât mai târziu, când mi-au introdus ace de radium. Mergeam însă zilnic la tratament.

Dimineața sunam la taxi, care mă ducea la Oncologie, ca pe la 19, să mă aducă acasă. Pe la 22, venea draga de LUCIA TALPĂU și-mi făcea niște injecții...Bunătaea, devotamentul ei, grija și dragostea cu care m-a tratat, trăiesc în sufletul meu ca o rază de lumină...

Priveam din pat Luna, în nopțile senine, cu speranța că voi mai vedea Soarele și în ziua următoare...

Dimineața sunam iar la Taxi și-i auzeam:

„- Eu nu mai merg, mi-e milă de Doamna!”

„- Hai, că mă duc eu. E curajoasă. Ne așteaptă stând jos pe o bucată de ziar, cu doar banii de taxi în mână. S-o ajutăm.”

Uneori, când nu aveam banii potriviți, taximetrul care mă ducea, replica:

„- Lăsați!, Vin la orele 19 să vă iau și-mi veți plăti atunci!”

Oameni! Oameni! Păcat că nu le mai rețin numele! Oricum au rămas în sufletul meu!

Zilnic, sau la două zile, îmi făceau și analize de sânge, nu numai cobalt, combinat cu citostatice, un experiment cu care am fost de acord, și care a dat rezultate, deși citostaticele se făceau după terminarea unor ședințe de radioterapie...

Cum starea trupului meu era din ce în ce mai precară, într-una din zile, tânărul medic m-a întrebat:

„- Întotdeauna ați fost atât de pierită?”

În ziua următoare, cu mare efort, am luat la întâmplare, trei mici fotografii, deoarece atât puteam duce în mână și acelea îmi păreau grele. O fotografie era de la un banchet cu elevii, iar două din sala profesională, fotografii, în care era inginerul Gavriș, colegul meu, Tatăl tânărului meu medic salvator.

Surpriza a fost imensă. Când le-a privit, a exclamat.

„- Dar acesta e tatăl meu!”

Era într-adevăr inimosul Domn Inginer MANOLE GAVRIȘ, fost – marinar– colegul meu de la Liceul Energetic, – un mare domn din toate punctele de vedere, cu care am fost și în numeroase Brigăzi de Inspecție la liceele de specialitate din țară și care ne povestea cu mândrie despre băieții lui.

A plecat cu demnitate în albastra veșnicie.

„Pat cald de lumină țărâna să-i fie făclie aprinsă!

Abia atunci mi-am amintit că ne spunea că băieții lui nu i-au urmat profesia și că s-au dedicat salvării de vieți...

Doamne, cum le potrivește Dumnezeu!

Iată de ce acest inimos Înger Salvator al meu este atât de dedicat profesiei – moștenire paternă, poate și maternă.

Cum e soarta!?! Nimic nu e întâmplător... „Așchia nu sare departe de trunchi” spune un înțelept proverb popular. Și feciorul - Doctorul SORIN GAVRIȘ – nu e doar un medic de excepție, ci și un OM franc, deschis, bun, căruia-i datorez toți acești mulți ani plini de lumină

Și zilele curg greu..., iar luna August 1993 își are rolul ei în drumul spre lumină sau întuneric...

O zi hotărâtoare. Acum sunt internată La tratament se mai adaugă *acele de radium*, care vor trebui introduse în ovare.

Dar, ghinion

„- Ne oprim! Radiațiile sunt prea mari. Ovarele vor rămâne fără ace de radium!

Vei sta 48 de ore nemișcată ca acele să nu perforzeze intestinale!” îmi spune cu tristețe medicul.

Sunt dusă într-un salon mare, dar doar cu două paturi și, pe lateralul lor, table de plumb.
În dreapta mea, o fereastră mare în raza căreia se zbat, bătute de vânt, crengile verzi ale unor copaci... Cerul e senin...

În patul de alături, o altă suferindă ce se luptă pentru viață...

Nu ne deranjează nimeni... E pericol de iradiere...

S-a lăsat o noapte bacoviană, neagră, de plumb...

Colega geme cumplit. Nu mai poate suporta durerea! E miezul nopții...

Cu greu, că nu am voie să mă mișc, ca acele de radium să nu-mi perforizeze ceva, apăs pe butonul de urgență...

salon apare Doctorița de gardă.

Împreună cu Doctorița, reușim s-o convingem să nu-și scoată acele de radium...

Durerile sunt mari și dimineața parcă nu vrea să se arate... În sfârșit, se ivesc și zorii mohorâți ca sufletul meu.

La capătul patului, inimosul Doctor - Salvatorul meu - SORIN GAVRIȘ, fiul colegului meu de la Liceul Energetic, alături de frumoasa și draga mea asistentă - Doamna LUCIA TALPĂU.

„- Cum vă simțiți?” mă întreabă Doctorul.

Dau să răspund și un jet îi stropește...

LUCIA TALPĂU coboară să-i anunțe pe băieți că lucrurile nu sunt prea bune și, în trăirea emoțională cu care mi-a fost alături, își luxează un picior...

Dacă vecina de suferință, până la urmă, a rezistat 48 de ore, eu, care am convins-o, n-am avut puterea ei...

Abia atunci, în fierbintele și întunecatul august a aflat și fiica mea prin ce-am trecut...

Nu am vrut să-i spun, deoarece, ginerele meu trebuia să plece, cu ceva probleme de serviciu, în Anglia. N-am vrut să creez ceva care să fie o piedică în calea avansării sale. Așa că de fiecare dată, când vorbeam la telefonul fix, spuneam că e stricat, dacă glasul meu se auzea slab.

În acea zi, de august, soțul meu i-a spus despre stadiul bolii mele nepoatei - Doctor FRAGA, din București, cu care fiica mea CODRUȚA și copiii ei îl așteptau la aeroport pe ginerele meu.

Văzând-o tristă și îngândurat-o, Codruța a întrebat-o de ce e supărată, iar când avionul ateriza, FRAGA i-a spus că sunt pe moarte...

În ziua următoarea au fost alături de mine.

Ce bine că nu i-am spus, din iunie, interzicând soțului și băieților să-i comunice prin ce trec.

Toate au curs așa cum bine le-a rânduit forța Divină...

Și totuși, Puterea Divină, dar și Oamenii Salvatori de vieți ca Doctorul SORIN GAVRIȘ, Asistenta LUCIA TALPĂU și încă MULTE NUME de la Oncologia, m-au readus în lumină!

Iar anii de atunci au curs rodnici, încărcăți de imense bucurii, realizări, dar GÂNDURILE DE RECUNĂȘTINȚĂ RĂMÂN VII!...

Anii din 1993, până și în 2023, au fost încărcăți de lumină, de imense bucurii și împliniri: strănepoți, copii realizați, foști elevi alături de mine, debut la 75 de ani și 8 cărți publicate dintre care trei premiate, onorată cu numeroase distincții, diplome de excelență și plachete ...

Ce dar poate fi mai scump ca viața pe care Dumnezeu și Oamenii dăruieți profesiei și-o redau?

Mulțumesc destinului că și în 2023, mi-a scos în cale OAMENI FRIUMOȘI! De data aceasta din nou Medic, dar Medic Primar Oftalmolog, Doctor în Științe Medicale - MONICA GAVRIȘ, soția lui SORIN.

O familie de Oamenii dăruieți de Dumnezeu cu harul bunătății, corectitudinii și profesionalismului. RESPECT! RECUNOȘTINȚĂ!

Tot în zi de AUGUST, dar în 2023, avându-i de această dată pe toți copiii mei lângă mine, fără a mai trăi o dramă, am fost operată de cataractă la ochiul stâng și apoi, în septembrie, la cel drept, de către Doamna MONICA GAVRIȘ.

Doamna medic MONICA GAVRIȘ conduce o Clinică particulară, un colectiv de excepție, cu oameni calzi, unde am fost tratată cu grijă și afecțiune.

Momentele nu au mai fost dramatice, ca cele din 1993, dar mi-au dat prilejul să meditez adânc asupra importanței pe care orice organ o are în buna funcționare a corpului omenesc.

M-a dus gândul la CEI care se zbat între întuneric și lumină, la propriu. Să nu vezi lumina, culorile Pământului și Cerului, frumusețea și vraja copacilor în floare, petalele florilor ce-și deschid spre lumină fața și tot ce ne înconjoară, e cel mai grav blestem / handicap dat omului. CEI ce se nasc orbi sunt de admirat pentru puterea / tăria cu care-și înfruntă destinul, continuând să trăiască frumos... Ce putere divină pot avea să trăiască o viață întregă în întuneric! O tărie de caracter inimaginabilă, inexplicabilă!

De aceea, poate, un mare respect dăm Medicilor Oftalmologi, apărători, vindecători ai celui mai mare dar dat de Dumnezeu - VEDEREA.

Cât curaj! Câtă dibăcie / măiestrie, responsabilitate! Putere și talent, dincolo de înțelegerea noastră, de a opera, cu atâta precizie / exactitate, fără nici un tremur, cel mai sensibil organ, dat de Creator omului - OCHIUL!

Indiferent de specialitate, pe umerele **Medicilor** apasă - una dintre cele mai mari responsabilități - viața semenilor. De aceea, noi - oamenii de alte profesii - trebuie să recunoaștem că și MEDICII sunt conștienți, când își aleg această nobilă, onorantă, delicată, dar grea profesie.

Mulțumesc destinului că mi-a scos în cale doar OAMENI FRUMOȘI cu sufletul de pus la rană!

ADMIRAȚIE! RESPECT și PREȚUIRE pentru TOȚI cei care și-au pus viața în slujba semenilor, indiferent de stratificarea profesională!

Mereu, mereu, **drumul prin lumină** e o permanentă luptă cu **întunericul**, indiferent dacă e în noi sau în Univers.

VIAȚA e ÎNTUNERIC și LUMINĂ...

Lucia -Elena Locusteanu
Septembrie 2023